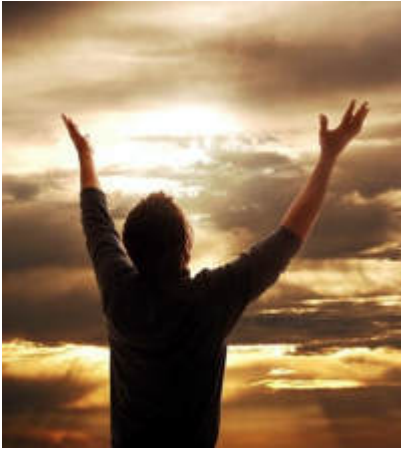

Ο εν καλή πίστει απατημένος θρήσκος (Ανδρέας Λασκαράτος)

Η απάτη δεν είναι διόλου δυσάρεστη. Δυσάρεστο είναι το ξεσκέπασμά της.

Ιδέτε τον θρήσκον· με πόσην ευχαρίστηση κάνει κάποια του θρησκευτικά έθιμα, που τα νομίζει θρησκείαν, και πιστεύει πως θα τότε σώσουνε· η σαρακοστή του, το πάσχα του, τα τετραδοπαράσκευά του, τ' αρτσιβούρτσια του, τα ξεμολοήματα και μεταλαβήματα, οι γονατοκκλησιές και οι σταύρωσες, οι χαιρετισμοί και τα δώδεκα Ευαγγέλια, τα οληνύχτια, οι θρόνοι... τον γεμίζουν ελπίδες και τον ευτυχίζουνε.

Η εκκλησία του! το δεύτερό του εκείνο πατρογονικό οίκημα! Όπου πηγαίνει και βρίσκει εκεί συναγμένους τους συναδέλφους του!... τους ομόπιστούς του!... Πόση αγαλλίαση δι' αυτόν να στοχάζεται πως όλοι εκείνοι σαν τόσα αντίτυπα ιδικά του!.. Η ψυχή του πολλαπλασιάζεται εις τις ψυχές τους. Οι πεποιθήσές του στερεώνονται στις ιδικές τους πεποιθήσεις. Μια έκχυση αμοιβαιότητας τον αδελφοποιτώνει με όλα εκείνα τα όντα, με τα οποία, ρηθήτω εν παρόδω, δεν έχει άλλη συμπαθειακήν σχέσηην από εκείνη της ομοιολατρείας. Του θρήσκου τούτου βγάλ' του τον καταρράκτη της απάτης από τα μάτια και από ευτυχής όπου ήτο, τον έκαμες δυστυχή, τον εχαντάκωσες.

Βέβαια. Αν μέσα σ' όλην εκείνην την θρησκευτικήν του αγαλλίασιν επαρουσιάζετο η θεότης και του έλεγε ότι ο συνεταιρισμός του εκείνος και τα σταυροκοπήματα και οι θρησκευτικές του εθιμοταξίες, δεν έχουν καμίαν αξίαν· ότι η θρησκεία που ο Θεός επιθυμεί είναι άλλο πράγμα· ότι άντιτα όλων εκείνων των ανουσίων θρησκευτικών τυπικών και εθίμων αδιαφόρων δια Αυτόν, Αυτός ήθελε προτιμήσει την καλύτερεψιν ηθικήν και υλική του εθίμονος, την πρόοδον και μόρφωσιν του

πλάσματός του υφ' όλας τας απόψεις· και του έδειχνε ότι βασιζόμενος εις τα τυπικά εκείνα ανούσια, απατάται..., η απελπισία ήθελ' είναι δι' αυτόν θανατηφόρα. Αλλά η θεότης δεν φθονεί του θρήσκου την ευτυχίαν και τον αφήνει να θέλγεται στα παιδιάστικά του.

Έτσι ο απατημένος εκείνος κάνει το σταυρό του και βάνει όλην του την ελπίδα σ' εκείνο το μασωνικό σημείο. Βλέπει στο αντίδωρο που του δίνει ο παπάς μίαν σφραγίδα, ένα εισητήριο δια την ουράνιαν μακαριότητα. Τα βλέμματα τα ίδια των αγίων εικόνων τον ενθαρρύνουν δια τα περαιτέρω· και βγαίνει από την εκκλησιά του με δίπλωμα πρώτης τάξεως δια τον παράδεισο!...

Ευτυχισμένο συ, παραδεισιακό πλάσμα! Εμπρός εις την ευτυχίαν σου, η νοημοσύνη μου κλονίζεται· και κοντεύω να πω κ εγώ «Μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι» και να ζηλέψω τη θέση σου. Το μόνο ξεσκέπασμα της απάτης σου ήθελε σού είναι πικρό, αλλά συ δεν θέλει λάβεις ποτέ τούτην την πικρίαν.

«Ιδού ο άνθρωπος» (Ανδρέας Λασκαράτος)